

CHANTAL CLAASSEN

ROMAN

Spion op stiletto's

Spion op stiletto's

Chantal Claassen bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Flessenpost

Chantal Claassen

Spion op stiletto's

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020543681

ISBN audio 9789020543698

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

‘Eerlijk gezegd weet ik niet of dit alles wel zo’n goed idee is,’ zegt Bibi met trillende stem, terwijl ze ongemakkelijk heen en weer schuift op haar stoel. ‘Misschien kunt u beter iemand anders vragen. Iemand die hier wat langer werkt dan ik?’ Iemand die wat mooier, sexyer en blonder is, denkt ze erachteraan, zonder het hardop uit te spreken.

De manier waarop Da Sangallo haar aankijkt, de toppen van zijn vingers tegen elkaar rustend tegen zijn gefronste voorhoofd, doet Bibi de moed in haar schoenen zakken. Zijn wil is wet, zoals altijd.

‘Ik ben een open boek,’ sputtert ze tegen, tegen beter weten in. ‘Hij zal het direct doorhebben. Hij...’

‘Juffrouw Van der Steen,’ onderbreekt haar baas haar bot. ‘Zie jij voor jezelf een toekomst bij Albertino Bellani?’

Juffrouw Van der Steen, denkt Bibi verontrust. Nu moet ik oppassen. ‘Natuurlijk,’ zegt ze zacht, alsof ze zich op die manier minder geïntimideerd voelt door deze vreselijke man die zich haar baas noemt.

‘Ik wil dat jij naar Milaan gaat. Niemand anders. Dat vertrouw ik jou toe. Mijn broer zal geen argwaan hebben en bovendien zal hij je niet verleiden, want jij bent absoluut zijn type niet.’

Ondanks de knipoog die haar baas eraan toevoegt, voelt Bibi niks wat in de buurt komt van opluchting. Hoe langer dit gesprek duurt, hoe strakker de knoop in haar maag wordt.

‘Meneer Da Sangallo,’ zegt ze op smekende toon. ‘U kunt mij toch niet vragen om een spion te zijn van uw eigen broer?’

‘Zo zwaar moet je het niet zien.’ Da Sangallo’s mond plooit zich in een glimlach, maar zijn gezicht betreft direct weer als Bibi’s blauwe ogen groot en angstig blijven. ‘Ik wil alleen maar een antwoord op de vraag hoe het hem lukt al die orders binnen te slepen, terwijl wij hier in Amsterdam alleen maar last hebben van de recessie. De ene na de andere offerte wordt gecancelld. Dit gaat ook over jouw toekomst, juffrouw Van der Steen. Die van jou en meer dan tweehonderd andere medewerkers.’

‘Maar...’ werpt Bibi tegen, tot ze de uitdrukking in haar baas zijn ogen ziet, ijzig en blakend van zelfvertrouwen. Ze weet dat zijn verzoek weigeren betekent dat haar jaarcontract volgende maand niet wordt verlengd. Koste wat kost moet ze dat zien te voorkomen.

‘Bibi, het enige wat ik je vraag is om het vertrouwen te winnen van mijn broer en hem een klein beetje uit te horen.’ Da Sangallo bindt een beetje in, maar Bibi weet uit ervaring dat hij pas opgeeft als hij zijn zin krijgt. ‘Het zal niet meevallen om een baan te vinden in de schoenenbranche met zo’n salaris en een royale bonus,’ merkt hij op tussen neus en lippen door.

De boodschap is duidelijk.

‘Goed,’ zegt ze zacht. ‘Ik zal het doen.’

Inwendig vloekend draait ze zich om en loopt naar de deur.

‘Zo mag ik het horen. Boek gerust een businessclassticket en je hoeft niet te bezuinigen op de overnachtingen. Moreschi beschikt over een eigen vijfsterrenhotel.’ De jaloerse ondertoon over het daverende succes van het bedrijf van zijn jongere broer ontgaat Bibi niet.

Met moeite lukt het haar om de deur zacht achter zich te sluiten en eenmaal terug in haar kantoor zakt ze zuchtend neer op haar bureaustoel. Ze omklemt de mok waarin de koffie intussen koud is geworden. Om de vragende gezichten van haar collega’s Fenna en Imke niet te hoeven zien, draait ze haar hoofd naar het raam en sluit ze haar ogen om het gesprek met haar baas te overdenken. Wat staat haar allemaal te wachten? Wie weet is die Tomasso wel net zo’n tiran als zijn broer. Naar alle verhalen die op kantoor over hem de ronde gaan, zou ze wel gek zijn als ze naar Milaan vertrekt. Arrogant, gaat over lijken, gevaarlijk. Bibi voelt een golf van misselijkheid over zich heen slaan en knijpt haar ogen nog stijver dicht.

Bijna een jaar werkt ze voor Albertino Bellani. Werken bij een toonaangevend bedrijf in de schoenenbranche is een meisjesdroom die uitkomt en tot op de dag van vandaag kan Bibi nauwelijks geloven dat het haar is gelukt de felbegeerde baan van Office Assistant van de General Manager te bemachtigen. Dat zij na een strenge selectieprocedure is verkozen boven honderdtwintig andere kandidaten voelt nog steeds te mooi om waar te zijn. Ze zou wel gek zijn als ze deze baan op het spel zou zetten. Toch is er, zeker de laatste maanden, dat knagende gevoel van onvrede over

hoe haar baas Da Sangallo met haar omgaat. Al vaker liet Bibi zich voor zijn karretje spannen, maar dit verzoek, dat eerder een bevel is, spant de kroon. Ze opent haar ogen en zucht diep. Dit is de laatste keer dat zij naar zijn pijpen danst.

‘Je bent gek, stapelgek,’ is Carina’s oordeel nadat Bibi haar later die dag aan de telefoon alles heeft verteld over de opdracht van Da Sangallo. ‘Dit is machtsmisbuik. Dat begrijp jij zelf toch ook?’

Met een diepe zucht gaat Bibi languit liggen op de bank in haar flat. ‘Dat weet ik wel, maar wat moet ik dan? Ik kan me niet veroorloven om volgende maand alweer zonder werk te zitten. Ik kan toch niet opnieuw aankloppen bij het UWV?’

‘Ik weet het niet, Bieb.’ Carina’s stem aan de andere kant van de lijn klinkt oprecht bezorgd en Bibi baalt ervan dat ze haar beste vriendin ongerust heeft gemaakt. Sowieso steekt Carina nooit onder stoelen of banken hoe belachelijk ze het vindt dat ze zich zo door haar baas laat gebruiken.

‘Volgende maand krijg ik een vast contract. Dat is mij toegezegd. Geloof me, dit is de laatste keer.’

‘Hm, ik vind het nog steeds een domme actie. Maar volgens mij kan ik je toch niet meer tegenhouden,’ verzucht Carina.

‘Ik ben bang van niet. Overmorgen vertrek ik al.’ Bij het hardop uitspreken van die woorden lopen de rillingen over haar rug. Carina heeft natuurlijk gelijk. Wat bezielt haar? Tegelijkertijd weet ze dat ze niet meer terug kan krabbelen.

Hoofdstuk 2

De taxi is nog maar net van het vliegveld van Milaan Malpensa vertrokken, of Bibi heeft spijt als haren op haar hoofd dat ze heeft ingestemd met deze idioterie. Het duizelt haar. Door zowel de hitte van de Italiaanse zon op deze zomerdag in juni en niet in de laatste plaats door deze domme undercoveractie. Voor de zoveelste keer pakt ze het geplastificeerde ID-kaartje uit haar handtas. Bibi de Ridder. Journalist. Wat als die Tomasso niet gelooft dat zij een journalist is van een modemagazine? Volgens Da Sangallo is alles driedubbel gecheckt en is een lek absoluut uitgesloten, en toch zit het haar allemaal niet lekker. Al vaker beweerde haar baas iets wat later niet bleek te kloppen. Misschien heeft die Tomasso haar intussen wel nagetrokken en wacht haar een onaangename verrassing zodra ze het bedrijf binnen stapt. Over de consequenties durft ze niet eens na te denken. Hoe verder het vliegveld achter haar ligt, hoe nerveuzer ze zich voelt.

De chauffeur stuurt de taxi de snelweg af in de richting van het hart van de stad. Voor haar ogen doemt de indrukwekkende skyline van Milaan op. Deze trip voelt als een vuurdoop. Als ze faalt, dan kan ze haar vaste contract bij Albertino Bellani, waar ze zich voor uit de naad heeft ge-

werkt, wel op haar buik schrijven. Even later rijdt de taxi stapvoets over een bochtige oprijlaan met aan weerszijden hoge statige cipressen, bankjes en bloemperken. Bibi kijkt haar ogen uit naar het imposante witte kantorencentrum waar de taxi op een van de weinige vrije parkeerplaatsen voor de deur stopt.

Nadat ze de taxichauffeur heeft betaald, loopt ze met knikkende knieën door de glazen draaideur een verbijsterend mooie ontvangsthal binnen. Enigszins aarzelend loopt ze over de zwarte marmeren tegelvloer naar het meisje achter de balie.

‘*Buongiorno*, kan ik u helpen?’ zegt de jonge Italiaanse van achter haar computer.

Bibi pakt het geplastificeerde naamkaartje uit haar handtas. ‘Goedemorgen, mijn naam is Bibi de Ridder. Ik heb een afspraak met signore Tomasso Mancini.’

Het meisje kijkt in haar computer, knikt dan kort en pakt de telefoon. ‘Als u daar kunt wachten, dan bel ik zijn assistente even.’ Ze gebaart naar enkele witleren sofa’s in de ontvangsthal.

Bibi glimlacht haar een bedankje toe en stijf van de spanning laat ze zich zakken op een van de sofa’s.

Kort daarna stapt een Italiaanse schone uit de lift. Ze loopt rechtstreeks op de balie af en nadat zij een paar woorden heeft gewisseld met de receptioniste komt de vrouw haar kant op.

‘Dag, u moet signorina De Ridder zijn?’

Bibi knikt en staat op van de sofa.

De vrouw van rond de vijfentwintig jaar steekt haar slanke hand uit. ‘Daniela Ricci.’ Haar zorgvuldig opge-

maakte gezicht steekt levendig af bij haar rode jurk, en haar zwarte haren zijn gracieus opgestoken in een soort hoge knot. De hakken van haar verbluffend mooie schoenen zijn zeker tien centimeter hoog en vergeleken met Bibi's eigen instappers buitengewoon elegant en vrouwelijk.

Die Tomasso heeft smaak, denkt ze en ze schudt Daniela's hand, haar onzekerheid verbergend achter een glimlach. 'Bibi de Ridder.' Onopvallend veegt ze haar klamme handen af aan haar zwarte jurkje. Vergeleken met Tomasso's secretaresse voelt ze zich wel erg gewoontjes in haar jurk en handtas van Zara, haar schoenen nog buiten beschouwing gelaten.

Tot haar opluchting is in Daniela's blik geen spoor van afkeur over Bibi's eenvoudige kledingkeuze te bemerken.

'Loopt u met mij mee?' Daniela maakt een uitnodigend gebaar.

Bibi's maag verkrampst van de zenuwen als ze achter Daniela aan door de ontvangstruimte richting de liften loopt. Ze is niet snel zenuwachtig, maar het vooruitzicht dat zij zich dagenlang moet voordoen als iemand anders maakt haar bloednerveus. Binnen nu en enkele minuten staat ze oog in oog met niemand minder dan Tomasso Mancini, de eigenaar van deze succesvolle miljoenenonderneming. Als hij maar half zo intelligent en gehaaid is als zijn broer, mag ze hem niet onderschatten.

'Bent u al ooit eerder in ons bedrijf geweest?' haalt Daniela's stem haar uit haar overpeinzingen. Ze houdt de liftdeur open.

Bibi antwoordt ontkennend en stapt voor haar langs de lift in.

Daniela drukt op de knop voor de tweede verdieping en trekt haar jurk recht terwijl zij Bibi vriendelijk toelacht.

Opgelucht dat er nog twee vrouwen en een man in de lift staan, zodat ze niet veroordeeld zijn tot het voeren van een geforceerd gesprekje, leunt Bibi tegen de spiegelwand aan.

Aangekomen op de tweede verdieping, stapt ze na Daniela de lift uit. Aan het einde van de gang opent zij een deur en laat ze Bibi een gigantisch kantoor binnen. Een schitterende ruimte, met spiegelwanden over de hele lengte en een barokke inrichting.

Bibi's oog valt op het naambordje op de deur: Tomasso Mancini. Bij het lezen van de woorden *Direttore generale* slikt ze een brok in haar keel weg. Plotseling voelt ze zich kleiner dan ooit.

Wat doet ze hier in hemelsnaam?

'Neemt u alvast plaats. Signore Mancini komt er zo aan. Wilt u water, thee of koffie?' Daniela somt een indrukwekkende reeks koffiesoorten op, waar Bibi ondanks haar zenuwen inwendig om moet lachen. Welkom in Italië, denkt ze bij zichzelf.

'Een latte macchiato, graag.' Bibi's stem klinkt hoog. Met knikkende knieën gaat ze zitten en schraapt haar keel. Het leer van de stoel plakt vast aan de bezwete huid van haar bovenbenen.

Met een korte groet loopt Daniela weg. Het luide getik van haar hakken resoneert nog een tijdje door de gang.

Dan zwaait de deur open en een aangename stem vult de ruimte. 'Buongiorno signora.'

Bibi draait haar hoofd en ziet een lange man met gitzwart achterovergekamd haar naar binnen lopen. Ze herkent hem

direct van de foto's op internet. Ze staat op om hem te begroeten.

De lange Italiaan lacht een geamuseerde grijns, die een rij prachtig witte tanden blootlegt. 'Tomasso Mancini.'

Hij steekt haar een hand toe, die ze aarzelend schudt. Een vreemd gevoel in haar buik speelt op als zijn ogen goedkeurend over haar tengere lijf glijden. 'Sì sì, molto bello.'

Bibi voelt hoe er een blos op haar wangen verschijnt als ze schor antwoordt: 'Bibi de Ridder.'

Deze man is in zijn donkerblauwe maatpak en met die schitterende donkerbruine ogen en welgevormde mond in het echt verdorie veel aantrekkelijker dan op de foto's. Ze moet haar ogen bijna losrukken van zijn gezicht.

'Biebie die Rieder,' herhaalt hij met een grappig aangedikt accent dat haar nog erger laat blozen. Het zweet breekt haar uit als hij zich, nog steeds met diezelfde geamuseerde grijns, in zijn bureaustoel laat zakken en haar zonder blikken of blozen aanstaart.

Een klop op de deur.

Daniela komt binnen met een dienblad met twee koppen koffie. Het informele onderonsje tussen haar en Tomasso lucht Bibi op. Blijkbaar voelt Daniela zich op haar gemak bij haar baas en is hij toch niet zo'n enorme bullebak. Het lukt Bibi om zich een klein beetje te ontspannen.

'Dus u bent journalist, is het niet?' vraagt Tomasso, nadat hij Daniela heeft bedankt voor de koffie en ontkennend heeft geantwoord op haar vraag of ze nog iets voor hem kan doen.

Zoekend naar de juiste woorden hakkelt Bibi: 'Klopt, bij het modemagazine *Glorieus*. Ik ben hier om een artikel te...'

‘Ik ga er gemakshalve maar van uit dat u de waarheid spreekt,’ valt Tomasso haar met vreemd kraakje in zijn stem in de rede.

Bibi voelt het bloed naar haar wangen schieten en ze ziet Daniela verwonderd kijken van Tomasso naar haar en weer terug. ‘*Chiedo scusa*,’ mompelt de Italiaanse schone en ze loopt met grote passen het kantoor uit.

Tomasso stoot een schor, spottend lachje uit. ‘Nou, kom maar op dan met je verhaal.’

Deze man wordt een harde noot om te kraken, dat heeft ze al in de gaten. Ze haalt diep adem en ademt langzaam uit. ‘Ik werk dus bij *Glorieus* en voor de septemberuitgave zou ik graag een mooi artikel schrijven over u en uw bedrijf,’ zegt ze op zachte toon. Van haar voornemen om met krachtige stem te spreken is door de imponerende verschijning van de Italiaan tegenover haar helemaal niks meer over.

Met een arrogant verkoperslachje bekijkt Tomasso haar nog een keer van top tot teen. Bibi voelt zich vreselijk ongemakkelijk onder zijn keurende blik. ‘Dat is mooi. Ik was even bang dat mijn broer hierachter zat.’

Met het gevoel alsof de grond onder haar voeten vandaan zakt, staart ze hem met open mond aan. ‘Pardon?’ Ze voelt zich duizelig worden.

‘Ik dacht dat u misschien zijn secretaresse was. Zijn persoonlijke secretaresse... en dat hij u had gestuurd om mij eens aan de tand te voelen.’ Zijn wenkbrauwen schieten veelbetekenend omhoog. ‘De vrouwen schijnen in Nederland nogal aan zijn voeten te liggen.’

Bibi kleurt vuurrood bij de insinuerende manier waarop deze Tomasso haar toespreekt. Zie je wel, het is net zo’n

botterik als zijn broer. Veel aantrekkelijker om te zien, maar minstens zo grof en ongemanierd. Zijn alle Italianen zo onbeschoft?

Tomasso's ogen nemen haar onderzoekend op en flikkeren alsof ze branden in vuur.

Plotseling heeft Bibi genoeg van al die mannen die denken alles zomaar te mogen zeggen. Haar baas, deze meneer Mancini en al die andere kerels die zich superieur voelen met hun dikke auto's en vette salarissen. Te vaak al kwam ze hen tegen in hun patserige Maserati's. Ze gaat rechtop zitten en zet haar hakken stevig op de grond.

'Ik ben journalist en zou graag een paar dagen meelopen om een beeld te krijgen van uw bedrijf. En voor uw beeldvorming: ik heb geen ambities om secretaresse te zijn. Zeker geen persoonlijk secretaresse,' zegt ze bits.

Tomasso's interesse is gewekt. Hij buigt een stukje naar voren en trekt een wenkbrauw op. Om te voorkomen dat de volgende vrouwonvriendelijke opmerking die overduidelijk op het puntje van zijn tong ligt wordt gemaakt, steekt Bibi haar hand op en praat verder: 'Ik begrijp heus wel waar u op doelt. Uw definitie van een secretaresse is een vrouw die met haar benen wijd gaat voor de baas.' Ze schrikt zelf van de brutale toon die ze aanslaat, maar deze man brengt het slechtste in haar naar boven zodat het haar niet kan schelen of ze te ver gaat. Ze hoeft toch zeker niet alles te pikken? Ondanks haar stoere woorden, voelt ze zich klein en kan ze er niks aan doen dat haar hart wild klopt in haar borstkas.

'Ik begrijp het.' Bibi verdenkt hem ervan zijn lach in te houden als hij geheel ontspannen in zijn stoel zakt. Zijn

ogen ontmoeten de hare terwijl hij een slok van zijn espresso neemt. ‘U wilt mij schaduwen? Prima, dan verwijs ik u naar Daniela. Zij beheert mijn agenda. Mijn secretaresse. Die overigens niet met haar benen wijd gaat voor mij. Als u verder nog iets nodig heeft, dan kunt u bij haar terecht.’

Een paar seconden staart hij haar uitdagend aan. Bibi staart terug, niet van plan zich verder te laten intimideren. Zweet hoopt zich op onder haar oksels en ze doet een schietgebedje dat hij de natte kringen niet opmerkt. Dat zou een zwaktebod zijn. Ze is trots als hij uiteindelijk degene is die zijn ogen als eerste neerslaat.

‘Goed.’ Tomasso’s stem slaat over en hij schraapt zijn keel als hij het zelf ook hoort. ‘Vertelt u nu dan eindelijk wat precies de bedoeling is, signorina De Rieder. Ik brand van nieuwsgierigheid.’